

Arrest

nr. 133 887 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 februari 1992.

De verzoekende partij trad op 20 december 2013 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 20 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in het kader van gezinshereniging met de Belgische echtgenote.

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt hiervan in kennis gesteld op 19 juni 2014. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1960 stelt; 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd':^{1°}: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleiden of zich bij hem voegt'.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt; 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 7° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar Aangezien de echtgenote van betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoen hij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° en 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Voorts meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag enkel en alleen geweigerd omdat verzoekers echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoekers echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

3.

Dat nergens uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoeker en verzoekers echtgenote.

Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoeker voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoeker en zijn echtgenote zal berokkenen.

Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Dat derhalve verweerdens beslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

4.

Dat verweerder niet alleen naliet enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Turkije voor onbepaalde duur op menselijk en financieel vlak voor zijn echtgenote.

Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de "verplichting" in hoofde van verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren en de ernstige schade welke bij een verwijdering van verzoekers echtgenote in België zal lijden.

Dat de noodzaak in hoofde van verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren en er te wachten tot zijn echtgenote 21 jaar oud is geworden niet opweegt tegen de ernstige emotionele, psychologische en financiële schade welke verzoeker en zijn echtgenote zullen lijden ingevolge het feit dat verzoeker niet aan de slag kan in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. Immers verzoeker dient naar Turkije terug te keren ingevolge de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van verzoeker in Turkije, waar de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om in het levensonderhoud van verzoeker en verzoekers echtgenote in België te voorzien.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel nu er geen enkele afweging door verweerder is gebeurd.

5.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

"Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende"

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij.

"Verzoeker stelt dat de aanvraag enkel geweigerd werd omdat zijn echtgenote jonger is dan 21 en dat deze motivering niet afdoende is.

Volgens hem heeft verwerende partij nagelaten om een onderzoek te voeren naar de gevolgen van de bestreden beslissing op menselijk en financieel vlak voor zijn echtgenote.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aangetoond heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet vereist dat beide echtgenoten, waarover sprake in artikel 40bis§2 eerste lid 1° Vreemdelingenwet, ouder zijn dan 21 jaar.

De wet vereist niet dat verwerende partij een onderzoek voert naar de gevolgen op 'menselijk en financieel vlak', wanneer de aanvragers niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat de lonen veel lager zijn in Turkije.

Verwerende partij begrijpt niet op welke wijze de lage lonen in Turkije de motivering van de bestreden beslissing konden beïnvloeden, aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende in de hoedanigheid van echtgenoot en niet aantoonde aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de wetsbepalingen en de feitelijke gegevens die aan de basis ervan liggen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding. Verzoeker betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

Het middel is ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 40bis, §2 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52,§4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts wordt er gemotiveerd dat de echtgenote van de verzoekende partij nog geen 21 jaar is en dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van een Belg.

In casu wordt de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.”

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat beide echtgenoten ouder dan 21 jaar dienen te zijn. In dit geval stelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vast dat de echtgenote van de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing nog geen 21 jaar is, wat steun vindt in het administratief dossier. Het wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd dat de echtgenote op het moment van de bestreden beslissing nog geen 21 jaar oud was.

De verzoekende partij minimaliseert dit motief, acht het een stereotiep en “onrechtmatig/onwettig” motief doch dit betoog kan de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf die steunt op een duidelijke wetsbepaling niet aan het wankelen brengen. In dit verband past het nog te wijzen op de beoordeling van de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013: *“B.56.2. Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.”*

De verzoekende partij is van oordeel dat het de verwerende partij toekwam om een onderzoek te wijden aan *“de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoeker en verzoekers echtgenote”* en aan *“gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Turkije voor onbepaalde duur op menselijk en financieel vlak voor zijn echtgenote”* en tevens is zij van oordeel dat in de bijlage 20 nog allerlei andere afwegingen dienden te worden gemaakt, maar zij laat na te preciseren op grond van welke wettelijke of reglementaire bepaling zij deze verwachtingen koestert. De verzoekende partij poneert verder *“Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoeker voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoeker en zijn echtgenote zal berokkenen. Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.”* maar zij laat na enig begin van bewijs aan te brengen van de schade die zich zou voordoen. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die op dergelijke schade wijzen waaraan de verzoekende partij de verwachting kon ontlennen dat verwerende partij ermee rekening houdt, minstens laat de verzoekende partij na te preciseren welke deze elementen zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling

komt dat de echtgenote van de verzoekende partij geen 21 jaar oud is, zoals wettelijk vereist is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat brengt de verzoekende partij geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat verzoeker samen met zijn echtgenote in België een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn echtgenote, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn echtgenote, met wie hij te Gent een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel³.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.05.2014, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker voor de eerste keer een aanvraag tot gezinshereniging indiende op 20 december 2013.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve

verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367).

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten”. (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

“De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.” (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Het middel is ongegrond.”

2.2.3. Voor zover kan worden aangenomen dat de verzoekende partij met haar echtgenote een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van de EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissingen dan ook geen belangenafweging in het licht van het tweede lid van artikel 8 EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België, waar zij blijkens het administratief dossier niet eerder genoot van een legaal verblijf en slechts opduikt in 2013 om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, te kunnen verblijven en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uitleg en een blote bewering dat zij haar gezinsleven onmogelijk in het land van herkomst kan leiden. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische echtgenote. Het verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat de verzoekende partij en haar echtgenote voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, waaronder de leeftijdsvereiste.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden bijlage 20 haar privéleven schendt, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij nalaat te preciseren waaruit dat privéleven bestaat en waarom het dan valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Gelet op hetgeen vooraf gaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan besloten worden dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Het tweede middel is ongegrond

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het art 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoekers rechten van verdediging”*.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verblijfstitel alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van zijn verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met de duur van verzoekers verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en economische situatie, met zijn culturele en sociale integratie, met de familiale, culturele en sociale bindingen met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er uit het onderzoek van het dossier blijkt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Verzoeker maakt niet duidelijk met welke elementen uit het administratief precies rekening diende te worden gehouden uit zijn familieleven, sociale en culturele bindingen.

Verzoeker woonde tot 20 december 2014 in Turkije. Hij trad op 20 december 2014 in het huwelijk met mevrouw B. E. (...), voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent.

Verzoeker toont niet aan dat hij nauwe banden heeft met België.

Verzoeker stelt verder dan er evenmin rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf en zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de korte duur van zijn verblijf en zijn gezondheidstoestand, waarover geen informatie werd verstrekt, de motivering van de thans bestreden beslissing konden beïnvloeden.

Verwerende partij heeft rekening gehouden met alle beschikbare informatie en concludeerde dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op de administratieve beslissingen die genomen werden in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.S. 8 september 2005, nr. 148.666; R.v.S. 11 januari 2006, nr. 153.505; RVV nr. 78.024, 26 maart 2012).

“Het betreft hier slechts een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoekers gevraagd voordeel te verlenen. Bovendien laten verzoekers na uiteen te zetten welke argumenten zij wensten aan te brengen in het kader van het ‘hoorrecht’ dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.”(RVV nr. 117.480 van 23 januari 2014).

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond.”

2.3.3. De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van de verzoekende partij dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien de verzoekende partij als echtgenoot van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont welke informatie zij bij haar horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS